

MIKLAVŽEV VEČER
Darinka Konc

O s e b e : Miklavž, sv. Peter, dva angela, dva parkeljna.

Nekoliko vzvišen prostor. Ko se odpre zavesa, naraščajoča luč, morda še nekaj skrivnostne glasbe. Medtem prihajata na oder dva angela.

PRVI ANGEL:

Na nebu se zvezdice prižigajo, božji angeli rajska vrata odpirajo. Že je pripravljena sveta pot, ki jo je ustvaril dobri Bog, da po njej prihaja Dobrota na zemljo. Saj veste, otroci, kdo je to?

DRUGI ANGEL:

To je dobri svetnik, sam sveti Miklavž, vsako leto enkrat je njegov večer, ko obišče otroke v slovenski deželi, in vse pridne, dobre obdari, poredne in navihane pa posvari, ker veste, otroci zraven svetle Miklavževe poti tudi ena doli v črno temo drži, kjer so doma parkeljni.

PRVI ANGEL:

Čas je, prijatelji, da odideva, ker sveti Peter že odklepa rajska vrata. Miklavž je že na poti k vam in Lucifer odprl je peklenska vrata. Brž.

SVETI PETER:

Otroci slovenski, v svečani tej uri, ko rajske odprl jaz sem duri, saj me poznate, apostola Petra, nebeškega doma ključarja. Odprl sem vrata svetniku dobrote, da z vašimi starši se sreča nocoj in z vami slovenskimi otroci, ki prav posebno rad vas ima. Zdaj pa prav tihi in zbrani bodite, parkeljnom pa nikar vrat ne odprite. Pogledam, če sveti Miklavž že prihaja (odide za hipec ven) (Skozi vrata ali skozi okno pogledata oba parkeljna.)

PRVI: (parkelj)

Ujuhu, odpriva vrata. Nikogar ni.

DRUGI:

Ali ne vidiš sto otrok. Ujuhu.

PRVI:

In vsi so verni, vsi moliti znajo.

DRUGI.

Beživa, da Miklavževe palice po hrbtu ne dobiva.

DRUGI:

V temi počakajva in z verigo zarožljajva. Morda Miklavž naju rabil bo, da nepridiprave ukrotiva in kozjih jih molitvic naučiva.

PRVI:

Skrijva se, že gredo, da naju ne zapazijo. Uhu. (Oder se močno razsvetli. Najprej dva angela, potem Miklavž, sveti Peter je ob strani. Spremlja dejanje in kroti parkeljne.)

MIKLAVŽ: Dragi slovenski otroci, moji najmlajši, večji in največji prijatelji v slovenski deželi, pozdravljeni. Za svoj praznik sem vas prišel obiskat, ker vas imam kot oče in prijatelj rad. Izpolnil bom vse vaše pametne želje in nagradil vašo pridnost in ubogljivost doma, vašo pridnost v šoli in vašo pobožnost v cerkvi. V vaših življenskih knjižicah, katere so mi prinesli vaši angeli varuhi, je mnogo svetlih zvezdic pa tudi nekaj črnih pik, na katere čakajo zunaj grdi parkeljni. Črne pike - to so grehi, ki žalijo ljubega Boga in vaše starše. Kajne, otroci, da jih ne boste več delali in da ostanemo še naprej prijatelji. Zdaj pa, angel, mi pripelji otroka, ki ga bom poklical, da se prepričam, če zna moliti in kaj lepega povedati. (Miklavž pokliče otroka in angel mu gre lep naproti. Morda pokliče vmes tudi gospoda župnika, kateheta ali katehistinjo in ju povpraša po pridnosti otrok. Sem in tja se pokaže skozi okno ali vrata parkelj, ki ga sveti Peter zapodi z zanamenjem križa. Ko obdari vse otroke, naj se v dvorani umiri in Miklavž se poslovijo).

MIKLAVŽ:

Otroci, moj letošnji obisk pri vas je končan. Vesel sem vas bil in potolažen odhajam, ker vem, da niste sebični in skopušni otroci. V vaših srcih sem bral, da bi radi z mojo pomočjo vse lačne, bolne, uboge in zapuščene otroke v Afriki, in Biafri, vse zamorčke, indijančke in cigančke razveselili in jim od svojih darov nekaj poklonili. In seveda boste zanje tudi lepo molili. Jaz pa bom ljubemu Bogu poročal o vas, da bo bogato blagoslovil vaš čas, da bodo na zemlji vsi ljudje v miru živeli in se medseboj vedno radi imeli. Ostanite verni, dobri in pridni, moji mali slovenski prijatelji. Mir Gospodov bodo vedno z vami vsemi, (Miklavž odhaja, agela zvončkljata, sveti Peter mu odpre vrata.)

PETER:

Zdaj naj vam pa še jaz, otroci, v besedo za slovo povem, predno za Miklavžem na Koroško grem. Zdi se mi, da verouka kar premalo znate in da Jezusa v vaši cerkvi vse premalo radi imate. Okoli cerkve se podite in kričite, v cerkvi govorite, se vrtite, namesto da bi Jezusa častili, ga v sveti hostiji molili. Že vidim, že, da vam je žal, da dobro veste, da to ni prav. Z Miklavžem bova po vaših angelih varuhih zvedela, da ste se poboljšali, poboljšali prav vsi, ki ste nocoj svetega Miklavža srečali in mene, nebeškega ključarja videli in slišali. Zdaj, zbogom vsem in drugo leto na še lepše rajsko srečanje (odhaja).

(Ko sveti Peter odite, zunaj zarožlja in skozi vrata ali okna pogledata spet parkeljna. Če so navzoči manjši otroci, naj ne prihajata v sobo in naj bosta umirjena).

PRVI:

Saj sem rekel, da v tej vasi ne bo posla za naju.

DRUGI:

Nekaj posla bi že imela, če bi skozi okno smela. Saj si slišal Petra, da niso vsi otroci pridni kakor angelčki.

PRVI:

Slišal, slišal, pa kaj ko so vsi krščeni in moliti znajo. Taki niso za najin koš.

DRUGI:

Le počakajva, da zrastejo, takrat jih bova za peklenski tovornjak nabrala in k nam doli v pekel peljala.

PRVI:

Misliš, da bi počakala do takrat? Predolgo bo in premraz čakati. Raje za Miklavžem zadriva, slovenske otroke v tej vasici pa za letos v miru pustiva.

(Rožljaje z verigo zbežita. Preko odra stropata oba angela, nato zastor pade.)

K O N E C